

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 6118216256
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6118216256.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu: BEKWOODCOTE s.r.o., so sídlom Vájnorská 135, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 31 364 951, zastúpeného Právny dom - advokáti, s.r.o., so sídlom Dlhá 2, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36 857 793, proti žalovanému v 1/ rade: VASat s.r.o., so sídlom Obchodná 39, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 660 035; v 2/ rade: D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX R. XXX, zastúpenému JUDr. Igorom Horanským, advokátom so sídlom E. F. Scherera 4803/2, 921 01 Piešťany, v konaní o zaplatenie 42.393,11 Eur s príslušenstvom, zmluvnou pokutou, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, o dovolaní žalovaného v 2/ rade proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 21. októbra 2020, č. k. 13Cob/106/2020, 13Cob/107/2020-577, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného v 2/ rade o d m i e t a.
- II. Žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo rozsudkom zo dňa 2. októbra 2018, č. k. 5Cb/17/2018-97 v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. novembra 2018, č. k. 5Cb/17/2018-104 a doplniacím rozsudkom zo dňa 22. októbra 2019, č. k. 5Cb/17/2018-204 rozhodol tak, že žalovaný v 2/ rade je povinný zaplatiť istinu vo výške 42.393,11 Eur spolu s príslušenstvom a zmluvnou pokutou vo výške za obdobia tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti I. rozsudku okresného súdu spolu s priznaním nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur.

2. Doplniacím rozsudkom okresný súd výrokom I. rozhodol, že žalovaný v 2/ rade je povinný zaplatiť rozsudkom Okresného súdu Námestovo zo dňa 2. októbra 2018, č. k. 5Cb/17/2018 priznanú istinu 42.393,11 Eur spolu s príslušenstvom spolu so žalovaným v 1/ rade, ktorý bol zaviazaný týmto plnením platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 34Up/72/2018 zo dňa 2. marca 2018 s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť druhému z nich. Výrokom II. rozsudku okresného súdu bol žalobcovi proti žalovanému v 2/ rade priznaný nárok na

náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku v spojení s opravným uznesením a doplniacím rozsudkom (ďalej len „rozsudok okresného súdu“, resp. „rozsudok súdu prvej inštancie“) poukázal na žalobu žalobcu, rozsah vykonaného dokazovania a zistil, že žalobca so žalovaným v 1/ rade uzavreli Rámcovú kúpnu zmluvu č. 2017/2190/TM-36660035 zo dňa 10. novembra 2016, na základe ktorej žalobca dodal žalovanému v 1/ rade ním vymienený tovar, a to v súlade s čl. II bodu 1. Zmluvy, ktorý žalovaný v 1/ rade prevzal a ktorého cenu žalobca účtoval jednotlivými faktúrami č. 721902520, č. 721902521, č. 721902522, č. 721902584, č. 721902752, č. 721902754, č. 721902818, č. 721902885, č. 721903031.

4. Konajúci súd uviedol, že žalovaný v 1/ rade v celom rozsahu faktúry neuhradil, keďže bola vykonaná len čiastočná úhrada vo výške 3.897,62 Eur, započítaná na faktúru č. 721902520. Na zaplatenie faktúr bol žalovaný v 1/ rade zaviazaný platobným rozkazom vydaným v upomínacom konaní dňa 2. marca 2018, sp. zn. 34Up/72/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6. apríla 2018, z ktorého dôvodu predmetom konania zostal nárok žalobcu smerujúci proti žalovanému v 2/ rade.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nárok žalobcu proti žalovanému v 2/ rade bol sporný, keďže žalovaný v 2/ rade dňa 10. novembra 2016 podpísal „Ubezpečenie pre predávajúceho“, kde v obsahu článku III. s odkazom na ustanovenie § 303 Obchodného zákonníka vyhlásil žalobcovi ako predávajúcemu, že ak kupujúci, ktorým bol žalovaný v 1/ rade, nesplní voči žalobcovi ako predávajúcemu akýkoľvek záväzok vyplývajúci z kúpnej zmluvy alebo záväzok s kúpnu zmluvou súvisiaci, a to aj záväzok vzniknutý pred podpisom kúpnej zmluvy a/ alebo akékoľvek záväzky, ktoré vzniknú kupujúcemu voči predávajúcemu v budúcnosti zo zmluvných vzťahov a/ alebo iných právnych skutočností, uspokojí v celom rozsahu každý takýto nárok predávajúceho. Žalovaný v 2/ rade v tom čase vykonával funkciu konateľa a spoločníka žalovaného v 1/ rade - spoločnosti pod obchodným názvom PARRE & GOPA, s.r.o., so sídlom 027 12 Vitanová 231, IČO: 36 660 035, aktuálne pod obchodným menom - VASat s.r.o., so sídlom Obchodná 39, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto. Z obsahu Ubezpečenia vyplynulo, že žalovaný v 2/ rade pri mene a priezvisku je označený ako „D. H., konateľ“, pri dátume narodenia nie je žiadna identifikácia a pri funkcii u kupujúceho je označený ako „majiteľ“, pričom pod uvedenou identifikáciou v zátvorke je uvedené „(ďalej iba ako „zodpovedná osoba“), ktorá konala za kupujúceho PARRE & GOPA, s.r.o., IČO: 36 660 035. Práve túto identifikáciu osoby jednostranne vyhlasujúcej žalobcovi ako veriteľovi, že uspokojí jeho záväzok, ak ho neuspokojí dlžník - kupujúci namietal žalovaný v 2/ rade v tom smere, že ako osoba ručiteľa nie je označená dostatočne jednoznačne a určito a ručiteľská listina je absolútne neplatná podľa ust. § 37 Občianskeho zákonníka.

6. Okresný súd poukázal na ust. § 303 Obchodného zákonníka, podľa ktorého pre platnosť ručiteľského vyhlásenia je potrebné, aby z neho vyplývalo, kto ručiteľské vyhlásenie robí, t.j. kto je ručiteľom, musí byť uvedený záväzok dlžníka, ktorý je ručením zabezpečený a musí obsahovať vyhlásenie ručiteľa, že splní určitý záväzok uvedený v ručiteľskom vyhlásení, ak ho nesplní dlžník a musí byť konajúcou osobou, teda ručiteľom takého vyhlásenie podpísané.

7. Žalovaný v 2/ rade namietal, že v Ubezpečení nie je označený dostatočne určito, keďže je uvedené iba jeho meno a priezvisko a to, že ide o osobu konateľa a majiteľa spoločnosti. S touto argumentáciou sa okresný súd nestotožnil. Zo žiadneho ustanovenia nevyplýva povinnosť uvádzať žalovaným v 2/ rade iné údaje identifikujúce fyzickú osobu, či už dátumom narodenia, bydliskom a podobne, ak iným spôsobom je splnená podmienka určitosti označenej osoby, teda toho, kto je ručiteľom. Žalovaný v 2/ rade nespochybnil, že Ubezpečenie podpísal a ani to, že v rozhodnom období bol konateľom a majiteľom kupujúceho, a to žalovaného v 1/ rade, ktorý so žalobcom ako veriteľom uzavrel Zmluvu, ktorej súčasťou bolo Ubezpečenie a ani netvrdil, že by existoval iný D. H., ktorý by bol tiež konateľom a majiteľom kupujúceho, a preto bez ďalších identifikačných údajov - dátumu narodenia, rodného čísla, bydliska, nie je možné určiť, kto sa za dlh spoločnosti kupujúceho zaručil. Žalovaný v 2/ rade ako D. H. bol v rozhodnom období jediným konateľom a majiteľom spoločnosti kupujúceho s týmto menom a

priezviskom, v mene spoločnosti kupujúceho uzavrel Zmluvu a jej súčasťou bolo Ubezpečenie, teda vedel, akú činnosť spoločnosť ako dlžník vykonáva (kupuje tovar), a či bude schopná kúpiť cenu prevzatého tovaru uhradiť a ako konateľ dlžníka mohol priamo ovplyvniť jeho činnosť tak, aby dlh z kúpnych zmlúv spoločnosť uhrádzala podľa dohodnutých podmienok.

8. Okresný súd dospel k záveru, že na platnosť ručiteľskej listiny tak ako to má na mysli ustanovenie § 303 Obchodného zákonníka postačovalo v záhlaví Ubezpečenia ako ručiteľskej listiny uviesť, že žalovaný v 2/ rade D. H. je v čase podpísania tohto Ubezpečenia konateľom a majiteľom spoločnosti PARRE & GOPA, s.r.o., IČO: 36 660 035 a je ručiteľom dlžníka, v súdnom prípade slovným označením - (ďalej iba ako „zodpovedná osoba“), čo bolo jednoznačným a zrozumiteľným uvedením subjektu ručiteľa. Tvrdenie žalovaného v 2/ rade o tom, že bol upovedomený, že Ubezpečenie podpísal ako konateľ a majiteľ, bolo preto okresným súdom vyhodnotené ako právne irelevantné.

9. Rovnako nedôvodná bola aj námietka ohľadom neurčitosti záväzku, za ktorý prevzal žalovaný v 2/ rade ručenie, keďže požiadavka určitosti ručiteľského vyhlásenia bola splnená, ak bol záväzok vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným záväzkom. Z ustanovenia § 304 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplynulo, že ručením možno zabezpečiť aj záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti a podľa judikatúry súdov ide o určitý záväzok aj v prípade, ak sa ručiteľ zaviazal splniť záväzky z konkrétnej zmluvy v súdnej veci z kúpnej zmluvy (vymedzením v čl. III. Ubezpečenia). NS ČR v konaní sp. zn. 32Odo/629/2006 zaujal názor, že ručiteľské vyhlásenie, podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe konkrétnej úverovej zmluvy“, pokiaľ by ich neuhradil dlžník je určité a vzťahuje sa na všetky finančné záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplynuli z úverovej zmluvy, ako aj na záväzky dlžníka, ktoré vzniknú v budúcnosti, napr. pri odstúpení od úverovej zmluvy. Podľa záveru okresného súdu toto rozhodnutie bolo priamo aplikovateľné na daný spor, keďže rieši zodpovednosť ručiteľa z ručiteľského vyhlásenia (Ubezpečenia pre predávajúceho), aj keď sa týka iného zmluvného vzťahu - Rámcovej kúpnej zmluvy v súvislosti, s ktorou bolo ručiteľské prehlásenie vykonané.

10. Na základe týchto zhodnutí a záverov okresný súd zaviazal žalovaného v 2/ rade za aplikácie ust. § 303 Obchodného zákonníka na zaplatenie istiny spolu s úrokom z omeškania, keď výška úrokov bola určená podľa ust. § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka a aj na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty s odkazom na čl. VI bod 2. Zmluvy vo výške 0,15% z dlžnej sumy za každý deň omeškania so splnením povinnosti, a to aj spätne k prvému dňu omeškania, ak omeškanie trvá viac ako 30 dní. Právne posúdenie okresný súd založil na ust. § 303 a nasl. ustanovenia Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 409 a nasl. ust. Obchodného zákonníka, ako aj § 369 ods. 2, § 369c Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením Vlády SR č. 23/2010 Z. z.

11. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému v 2/ rade nárok na 100% náhradu trov prvoinštančného konania.

12. Okresný súd v súvislosti s rozhodnutím doplniacím rozsudkom poukázal na ust. § 212 ods. 1 veta prvá C.s.p. v spojení s ust. § 225 ods. 1, 2, 3 C.s.p. Z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o celej prejednávanej veci, a to o spôsobe previazanosti súdom uloženej povinnosti žalovaného v 2/ rade v napadnutom rozsudku majúceho postavenie ručiteľa s povinnosťou žalovaného v 1/ rade podľa (právoplatného) platobného rozkazu majúceho postavenie dlžníka, preto vydal podľa ust. § 225 ods. 1, 2 veta prvá C.s.p. doplniací rozsudok, ktorý doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, a ktorým previazanosť plnenia žalovaného v 1/ rade s povinnosťou žalovaného v 2/ rade bola vyjadrená vo výroku doplniaceho rozsudku.

13. Na odvolanie žalovaného v 2/ rade, Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 21. októbra 2020, č. k. 13Cob/106/2020, 13Cob/107/2020-577, prvým výrokom rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 2. októbra 2018, č. k. 5Cb/17/2018-97 v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. novembra 2018, č. k. 5Cb/17/2018-104 a doplniací rozsudok Okresného súdu

Námestovo zo dňa 22. októbra 2019, č. k. 5Cb/17/2018-204, potvrdil. Druhým výrokom rozhodol, že žaloba má voči žalovanému 2/ nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

14. Krajský súd mal za to, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu v spojení s opravným uznesením a odôvodnenie doplnacieho rozsudku má atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 C.s.p., keďže okresný súd v zákone požadovanom a dostatočnom rozsahu vyjadril skutkové zhodnotenia a právne závery. Okresný súd sa jasným, zrozumiteľným a určitým spôsobom vyjadril k rozhodným dôkazom pre vyhodnotenie postavenia žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa vo vzťahu k žalobcovi ako veriteľovi. Okresný súd vyhodnotil kľúčové listiny pre správny skutkový a právny záver, že žalovaný v 2/ rade má postavenie ručiteľa.

15. Odvolací súd ďalej konštatoval, že nedošlo ani k zmätočnosti pri doplniacom rozsudku tak, ako to namietal žalovaný v 2/ rade v podanom odvolaní zo dňa 9. decembra 2019. Krajský súd dodal, že nepochybne doplnací rozsudok výrokom I. doplnil výrok rozsudku okresného súdu zo dňa 2. októbra 2018, č. k. 5Cb/17/2018-97, a to výrok I., preto došlo k takémuto označeniu výroku aj v rámci doplnacieho rozsudku, keďže ním sa vyjadroval len spôsob plnenia žalovaným v 2/ rade, ktorý spôsob bolo nevyhnuté prepojiť k statusovému postaveniu žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa vo vzťahu k žalobcom uplatnenej požiadavke už v podanej žalobe o plnení nielen žalovaným v 2/ rade, ale aj žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom za stavu, keď o povinnosti žalovaného v 1/ rade bolo rozhodnuté platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 2. marca 2018, sp. zn. 34Up/72/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 6. apríla 2018. Krajský súd považoval za potrebné dodať, že postupu okresného súdu, a to vydaniu doplnacieho rozsudku predchádzalo vrátenie veci krajským súdom podaním zo dňa 4. júna 2019, keď za stavu právoplatnosti platobného rozkazu voči žalovanému v 1/ rade bolo potrebné vyjadriť previazanosť uloženej povinnosti žalovanému v 2/ rade v napadnutom rozsudku s povinnosťou žalovaného v 1/ rade podľa právoplatného platobného rozkazu voči žalovanému v 1/ rade tak, ako spôsob plnenia požadoval žalobca v podanej žalobe, čo zodpovedá aj žalobcom vyjadrenému postaveniu žalovaného v 1/ rade, ako dlžníka a žalovaného v 2/ rade, ako ručiteľa.

16. K odvolaciemu dôvodu žalovaného v 2/ rade, že v prípade vydania doplnacieho rozsudku nebolo nariadené pojednávanie, krajský súd uviedol, že podľa úpravy na č.l. 195 spisu boli právni zástupcovia žalobcu a žalovaného v 2/ rade prizvaní na termín 22. októbra 2019 o 12.30 hod., do pojednávacej miestnosti č. 3 Okresného súdu Námestovo, vo veci vydania doplnacieho rozsudku vyhlásenia, ktorého podľa zápisnice zo dňa 22. októbra 2019 (č.l. 203 spisu) sa zúčastnil len zástupca žalobcu. Podľa krajského súdu je pravdou, že v súvislosti s doplniacim rozsudkom došlo k jeho vyhláseniu bez nariadenia pojednávania. I napriek tomuto právnenému stavu krajský súd konštatoval, že nenastal taký zásah do práv žalovaného v 2/ rade, ktorým by bol vylúčený z jeho práva na spravodlivý proces. K správnosti svojho záveru krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/69/2017.

17. Odvolací súd mal za to, že hoci vydaniu doplnacieho rozsudku okresným súdom nepredchádzalo nariadenie pojednávania podľa ust. § 177 C.s.p., uvedené neznamenalo zásah do práv žalovaného v 2/ rade. Výplýva to z toho, že doplniacim rozsudkom sa „len“ vyjadroval spôsob plnenia, previazanosť plnenia medzi žalovaným v 1/ rade a žalovaným v 2/ rade, t.j. medzi žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom a žalovaným v 2/ rade ako ručiteľom za vzatia toho, že je tu právoplatný platobný rozkaz voči žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi. Práve doplniacim rozsudkom okresného súdu sa podľa odvolacieho súdu zabezpečila ochrana práv žalovaného v 2/ rade pri plnení, pokiaľ bude plniť žalovaný v 1/ rade ako dlžník v rozsahu tohto poskytnutého plnenia nebude plniť žalovaný v 2/ rade.

18. Krajský súd dodal, že doplniacim rozsudkom okresného súdu sa zabezpečila ochrana práv žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa pri plnení žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom, čo dopadá na žalovaného v 2/ rade. Pokiaľ aj okresný súd nenariadil pojednávanie na doplnací rozsudok, tento je podľa odvolacieho súdu v záujme ochrany práv žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa, pretože inak by v rámci exekúcie mohlo nastať, že veriteľ rovnaké plnenie bude požadovať tak od žalovaného v 1/ rade ako

dlžníka, ako aj od žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa.

19. K odvolacej námietke ohľadom postupu okresného súdu a jeho záverov pri skutkovom a právnom zhodnotení listín predložených žalobcom odvolací súd uviedol, že žalovaný v 2/ rade namietal výklad právnych predpisov, výklad listín pretože, pokiaľ boli použité formulácie a pojmy, ktoré bolo možné vykladať rozdielne, aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR bolo spravodlivé ich vykladať v prospech strany, ktorá zmluvu nenapísala, v danom prípade Ubezpečenie ako ručiteľskú listinu pripravoval žalobca, preto rozdielnosť výkladu pojmov nie je možné prijať na ujmu postavenia a práv žalovaného v 2/ rade. Žalovaný v 2/ rade aj v odvolacom konaní zotrval na tom, že ako fyzická osoba nepodpísala žiadnu zmluvu, ani ručiteľský záväzok na zaplatenie dlhu žalovaného v 1/ rade voči žalobcovi, keďže ako fyzická osoba ani údajmi nebol identifikovaný v žiadnej takejto listine. Žalovaný v 2/ rade sa v odvolacom konaní domáhal aplikácie výkladových pravidiel. Vo vzťahu k takémuto odvolaciemu dôvodu žalovaného v 2/ rade o potrebe aplikácie výkladových pravidiel krajský súd uviedol, že ich aplikáciu je potrebné uskutočňovať v rámci vopred stanovených hraníc. Výkladom nemožno už urobený prejav vôle dopĺňať, meniť, či dokonca nahrádzať (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2008, sp. zn. 4Cdo/9/2008, uznesenie zo dňa 29. novembra 2018, sp. zn. 4Obdo/52/2018). Krajský súd sa oboznámil s listinným dôkazom označeným ako Ubezpečenie pre predávajúceho, ktorým bol žalobca (č.l. 14 spisu) zo dňa 10. novembra 2016, ktoré ako právny úkon je potrebné hodnotiť v kontexte celého jeho obsahu a údajov v ňom vyjadrených. Nepochybne išlo podľa odvolacieho súdu o ručiteľské vyhlásenie zo dňa 10. novembra 2016 podľa aj čl. III. tohto Ubezpečenia pre žalobcu ako veriteľa a predávajúceho, ktoré bolo podpísané žalovaným v 2/ rade.

20. S poukazom na ust. § 303 Obchodného zákonníka odvolací súd konštatoval, že vo vyhlásení ručiteľa je žalovaný v 2/ rade označený menom a priezviskom D. H., s vyjadrením funkcie u kupujúceho, a to u žalovaného v 1/ rade (dlžníka) ako majiteľ, uvedením obchodného mena, IČO žalovaného v 1/ rade ako kupujúceho. Z celého obsahu určitej a zrozumiteľnej listiny označenej ako Ubezpečenie pre predávajúceho podľa krajského súdu vyplýva ručiteľské vyhlásenie žalovaným v 2/ rade, že splní záväzok, ak tento nebude plniť žalovaný v 1/ rade ako dlžník, pričom toto Ubezpečenie dal žalovaný v 2/ rade ako fyzická osoba. Výmedzenie jeho funkcie u dlžníka, a to u žalovaného v 1/ rade ako kupujúceho na tomto ručiteľskom vyhlásení uskutočnenom žalovaným v 2/ rade nič nezmenilo. Krajský súd dodal, že z ručiteľského vyhlásenia označeného ako Ubezpečenie pre predávajúceho z kontextu celého obsahu tohto právneho úkonu vyplýva, že žalovaný v 2/ rade uvedený menom a priezviskom ako pán D. H., s vyjadrením označenia ako „zodpovednej osoby“ v čl. III. v zmysle § 303 Obchodného zákonníka vyhlasuje predávajúcemu, ktorým podľa článku I. tohto ručiteľského vyhlásenia, resp. Ubezpečenia je žalobca BEKWOODCOTE s.r.o., so sídlom Odborárska 52, 831 03 Bratislava, IČO: 31 364 951 (ďalej iba ako „predávajúci“), že ak kupujúci nesplní voči predávajúcemu akýkoľvek záväzok vyplývajúci z kúpnej zmluvy alebo záväzok s kúpnu zmluvou súvisiaci, uspokojí ho práve zodpovedná osoba v celom rozsahu každý takýto nárok predávajúceho. Kupujúci v ručiteľskom vyhlásení, resp. Ubezpečení k predávajúcemu má postavenie dlžníka, ktorým je žalovaný v 1/ rade uvedený pod pôvodným obchodným menom PARRE & GOPA, s.r.o., IČO: 36 660 035.

21. Krajský súd zdôraznil, že diferencovanie subjektov v ručiteľskom vyhlásení označenom ako Ubezpečenie pre predávajúceho, t.j. vyjadrenie predávajúceho (veriteľa), vyjadrenie kupujúceho (dlžníka) a vyjadrenie zodpovednej osoby ako ručiteľa, t.j. žalovaného v 2/ rade, nemohlo viesť k inému záveru, než len k určitosti ručiteľského vyhlásenia uskutočneného žalovaným v 2/ rade ako fyzickou osobou, ktorá v tom čase bola identifikovaná aj svojim postavením, ktoré mala u dlžníka, a to žalovaného v 1/ rade (kupujúceho) v pozícii konateľa. Tento údaj však nijakým spôsobom, vzhľadom k obsahu celej listiny - Ubezpečenie pre predávajúceho ako ručiteľské vyhlásenie žalovaným v 2/ rade zo dňa 10. novembra 2016, nemohol poprieť určitosť ručiteľského vyhlásenia žalovaným v 2/ rade. Krajský súd na základe týchto zhodnotení vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného v 2/ rade uviedol, že nebol tu priestor na použitie výkladových pravidiel, ak tu bol nezameniteľný a určitý právny úkon ručiteľského vyhlásenia v celosti obsahu jeho znenia, na ktorú komplexnosť je potrebné nazerať a týmto spôsobom hodnotiť ručiteľské vyhlásenie - Ubezpečenie pre predávajúceho zo dňa 10. novembra 2016, uskutočnené žalovaným v 2/ rade ako ručiteľom.

22. Odvolací súd preto uzavrel, že v právnom úkone vyhlásenia ručiteľa, a to žalovaného v 2/ rade, označeného ako Ubezpečenie pre predávajúceho je konkrétnym a určitým spôsobom vyjadrený predmet ručiteľského zabezpečenia, keď išlo o zabezpečenie záväzkov žalovaného v 1/ rade ako dlžníka z uzavretej kúpnej zmluvy. Krajský súd zároveň upriamil pozornosť na obsah inštitútu ručenia ako akcesorického zabezpečovacieho inštitútu, ktorý má väzbu k záväzku dlžníka voči veriteľovi. Ručenie žalovaným v 2/ rade bolo prevzaté jeho písomným vyhlásením obsiahnutým v úkone označenom ako Ubezpečenie pre predávajúceho zo dňa 10. novembra 2016. To, že od momentu ručiteľského vyhlásenia žalovaným v 2/ rade u dlžníka, a to u žalovaného v 1/ rade došlo k zmene v osobe konateľa, spoločníka, je podľa krajského súdu bez vplyvu na právne postavenie žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa. V tejto súvislosti primerane krajský súd poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. februára 2008, sp. zn. 1MOBdo/2/2006, v zmysle ktorého „prevod časti obchodného podielu v čase vzniku záväzku jediného spoločníka na tretiu osobu po vzniku zákonného ručenia, nespôsobil zánik ručiteľského záväzku a pre jeho zánik platia ust. § 311 Obchodného zákonníka“.

23. Krajský súd preto uzavrel, že ak po prevzatí ručiteľského záväzku žalovaným v 2/ rade nastala personálna zmena u žalovaného v 1/ rade, t.j. zmena konateľa, spoločníka, keď žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ už nie je konateľom žalovaného v 1/ rade, táto skutočnosť bola bez vplyvu na existujúci záväzok žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa. Ak žalovaný v 2/ rade v odvolaní podotýkal, že nikdy nebol žalobcom vyzvaný na úhradu dlžnej sumy, ktorá je predmetom súdneho konania, tak výzvou na plnenie v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov je podľa krajského súdu aj doručená žaloba, ktorou sa veriteľ domáha splnenia záväzku súčasne od dlžníka, ako aj od ručiteľa (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/248/98).

24. Krajský súd záverom napadnutého rozsudku uviedol, že ani námietka žalovaného v 2/ rade, že spor má byť rozhodnutý v rozhodcovskom konaní nebola opodstatnená. K tomuto krajský súd poukázal na Rámcovú kúpnu zmluvu č. 2017/2190/TM-36660035 zo dňa 10. novembra 2016, čl. IX Záverečných ustanovení bod 10., v ktorom žalobca ako predávajúci a žalovaný v 1/ rade ako kupujúci dohodli, že ak zmluvná strana podá návrh na začatie konania, je oprávnená tento podať aj na všeobecný súd a v prípade začatia súdneho konania sa ustanovenia o riešení sporu pred jediným rozhodcom na toto konanie nepoužijú. Preto pokiaľ sa žalobca obrátil podanou žalobou na súd, tak v zmysle tohto dojednaní sa zmluvné ustanovenia o riešení sporu pred jediným rozhodcom nepoužijú, a preto ani v tomto smere odvolací dôvod žalovaného v 2/ rade nebol relevantný.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.

26. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný v 2/ rade (č.l. 280 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C.s.p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Svoje dovolanie žalovaný v 2/ rade ďalej dôvodil aj ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. pretože má za to, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

27. Žalovaný v 2/ rade (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) zdôraznil, že výkladom nemožno už urobený prejav vôle doplniť, meniť, či dokonca nahrádzať (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/9/2008, sp. zn. 4Obdo/52/2018), pričom aplikáciou výkladových pravidiel nemožno ani zmluvu doplniť chýbajúce náležitosti. Dovolateľ je toho názoru, že odvolací súd sa týmto výkladovým pravidlom neriadil a listinný dôkaz označený ako Ubezpečenie pre predávajúceho doplnil o náležitosti, menil dotváral a dopĺňal jeho obsah tak, aby vyhovoval jeho právnomu názoru (resp. právnomu názoru prvoinštančného súdu), že v prípade listiny nazvanej ako Ubezpečenie pre predávajúceho zo dňa 10. novembra 2016 ide ručiteľskú listinu (vyhlásenie v zmysle § 303 Obchodného zákonníka) urobenú a

podpísanú žalovaným v 2/ rade, ako fyzickou osobou. K uvedenému dovolateľ dodal, že z tejto listiny nie je zrejmé, či bola podpísaná žalovaným v 2/ rade, nie je z nej zrejmé, či je v nej konkrétnym spôsobom vyjadrený predmet ručiteľského zabezpečenia s tým, že v nej nie je ani riadne identifikovaná kúpna zmluva, z ktorého dôvodu je predmet „ubezpečenia“ nejasný, neurčitý a nezrozumiteľný. Dovolateľ dodal, že ak je v zmluve prípustný rôzny výklad, nejasnosť sa vykladá v prospech tej strany, ktorá zmluvu nenapísala (čo je v tomto prípade žalovaný v 2/ rade). V tejto súvislosti dovolateľ ďalej v podanom dovolaní poukazuje na prípady podpísania kúpnej zmluvy, resp. rámcovej zmluvy, ako aj „ubezpečenia pre predávajúceho“ s dôrazom na pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v 2/ rade, ktorého funkcia konateľa mala zaniknúť dňa 12. decembra 2017, hoci žaloba bola podaná až dňa 22. januára 2018.

28. Preto má dovolateľ za to, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, ak posúdil „ubezpečenie pre predávajúceho“ ako ručiteľskú listinu podpísanú žalovaným v 2/ rade, resp. ako ručenie žalovaného v 2/ rade za záväzok žalovaného v 1/ rade podľa ust. § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Dovolateľ zdôraznil, že „ubezpečenie pre predávajúceho“ je listinou podpísanou medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade, z ktorého dôvodu mala byť žaloba zamietnutá pre nedostatok pasívnej legitimácie.

29. Dovolateľ ďalej nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, že v prejednávanej spore pri vydaní doplnacieho rozsudku nedošlo k zásahu do práv na spravodlivý proces, resp. nie v takej miere, že by sa dalo konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces žalovaného v 2/ rade. Takéto konštatovanie podľa dovolateľa Ústava SR, ako ani platný právny poriadok nepripúšťa a pochybenie pri vydaní doplnacieho rozsudku má byť podľa dovolateľa vyhodnotené ako porušenie ust. § 177 C.s.p., resp. dovolací dôvod vyvodený ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

30. V závere podaného dovolania žalovaný 2/ uviedol, že odvolací súd sa napokon v konaní nevysporiadal ani so všetkými podstatnými tvrdeniami uvedenými v jeho odvolaní, z ktorého dôvodu dovolateľa navrhol, aby dovolací súd všetky napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Námestovo na ďalšie konanie a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

31. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený podľa § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného v 2/ rade treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

33. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

34. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

35. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b)

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

36. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

37. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju sám, nakoľko nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 C.s.p. oprel dovolateľ prípustnosť dovolania (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2020).

38. Podľa § 428 C.s.p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje z

39. a nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

40. Podľa § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

41. Podľa § 432 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

42. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia a doplnčiacim rozsudkom, potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C.s.p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

43. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. je podľa názoru dovolateľa v zmysle obsahu podaného dovolania daná tým, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil listinný dôkaz označený ako „Potvrdenie pre predávajúceho“, resp. kúpnu (rámcovú) zmluvu s tým, že sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal so všetkými podľa dovolateľa podstatnými odvolacími argumentmi.

44. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup

súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

45. Dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta O.s.p., ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. novembra 2013, sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

46. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C.s.p.).

47. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.).

48. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

49. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C.s.p.).

50. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením, alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“.

51. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného v 2/ rade vyslovil, že tieto nie sú relevantné a v celom rozsahu sa stotožnil so závermi okresného súdu. Zároveň krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. a v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie pre posúdenie uplatneného nároku, preto v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného 2/ na spravodlivé súdne konanie.

52. Dovolací súd dodáva, že súd prvej inštancie zhromažďuje dôkazy podľa procesnej iniciatívy sporových strán a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnocuje aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 C.s.p. Hodnotiaca úvaha konajúcich súdov v prejednávacom spore zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj v tejto časti preskúmateľná. Je možné uzavrieť, že konajúce súdy dali v dôvodoch svojich rozhodnutí odpoveď, akým spôsobom hodnotili dôkazy relevantné pre zhodenie otázky vecnej legitímácie žalovaného v 2/ rade. Odvolací súd napadnutým rozhodnutím doplnil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v bodoch 30. až 36. rozsiahlo zodpovedal otázky žalovaného v 2/ rade nastolené v odvolaní, ktoré sa týkali okrem iného prevzatia ručiteľského záväzku a existencie takéhoto záväzku, kedy najmä v bode 36. napadnutého rozhodnutia zdôraznil, ako právne posudzoval obsah listiny označenej ako „Ubezpečenie pre predávajúceho“. Odvolací súd konštatoval, že z ručiteľského vyhlásenia označeného ako Ubezpečenie pre predávajúceho, ako aj z kontextu celého obsahu tohto právneho úkonu vyplýva, že žalovaný v 2/ rade uvedený menom a priezviskom ako pán D. H., s vyjadrením označenia ako „zodpovednej osoby“ v čl. III. v zmysle § 303 Obchodného zákonníka vyhlasuje predávajúcemu, ktorým podľa článku I. tohto ručiteľského vyhlásenia, resp. Ubezpečenia je žalobca BEKWOODCOTE s.r.o., so sídlom Odborárska 52, 831 03 Bratislava, IČO: 31 364 951 (ďalej iba ako „predávajúci“), že ak kupujúci nesplní voči predávajúcemu akýkoľvek záväzok vyplývajúci z kúpnej zmluvy alebo záväzok s kúpnu zmluvou súvisiaci, uspokojí ho práve zodpovedná osoba v celom rozsahu každý takýto nárok predávajúceho. Kupujúci v ručiteľskom vyhlásení, resp. Ubezpečení k predávajúcemu má postavenie dlžníka, ktorým je žalovaný v 1/ rade uvedený pod pôvodným obchodným menom PARRE & GOPA, s.r.o., IČO: 36 660 035. Krajský súd zdôraznil, že diferencovanie subjektov v ručiteľskom vyhlásení označenom ako Ubezpečenie pre predávajúceho, t.j. vyjadrenie predávajúceho (veriteľa), vyjadrenie kupujúceho (dlžníka) a vyjadrenie zodpovednej osoby ako ručiteľa, t.j. žalovaného v 2/ rade, nemohlo viesť k inému záveru, než len k určitosti ručiteľského vyhlásenia uskutočneného žalovaným v 2/ rade ako fyzickou osobou, ktorá v tom čase bola identifikovaná aj svojim postavením, ktoré mala u dlžníka, a to žalovaného v 1/ rade (kupujúceho) v pozícii konateľa.

53. Dovolací súd zdôrazňuje, že „Ubezpečenie pre predávajúceho“ je jedným z dôkazných prostriedkov, ktorým možno zistiť stav veci. Aj v jeho prípade sa však aplikuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a konajúci súd v zásade nie je obmedzovaný, ako ho má hodnotiť, keďže aj takéto stanovisko má povahu riadneho listinného dôkazu, pri ktorého hodnotení zákon súdu neukladá obmedzenie pri jeho hodnotení, z ktorého dôvodu preskúmanie (ne)správnosti hodnotenia stanoviska nezakladá prípustný dôvod dovolania vyvodzovaný ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. Z uvedeného dôvodu je dovolanie v tejto časti nedôvodné.

54. Dovolací súd sa ďalej ohľadom vydania doplniaceho rozsudku v plnom rozsahu stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že doplniacim rozsudkom okresného súdu sa zabezpečila ochrana práv žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa pri plnení žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom, čo dopadá na žalovaného v 2/ rade. Preto skutočne, pokiaľ aj okresný súd nenariadil pojednávanie na doplnací rozsudok, tento je aj podľa dovolacieho súdu v záujme ochrany práv žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa, pretože inak by v rámci exekúcie mohlo nastať, že veriteľ rovnaké plnenie bude požadovať tak od žalovaného v 1/ rade ako dlžníka, ako aj od žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa. Takémuto záveru odvolacieho súdu nie je možné pripísať zmatečnosť a dôvodnosť podaného dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

55. Ohľadom ostatnej dovolacej námietky podľa § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorej je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa názoru dovolateľa nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný, dovolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

56. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na

všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

57. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

58. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom, alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nedostatočné a nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

59. Dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021. V bodoch 38 a 39 odôvodnenia nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: „Pod pojmom procesný postup je podľa názoru ústavného súdu potrebné rozumieť nielen faktický postup súdu, teda to, ako sa spor vedie, ale, napr. aj postup súdu pri vykonávaní alebo hodnotení dôkazov (IV. ÚS 557/2020), ktorý má v konečnom dôsledku aj odraz v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu. V zmysle judikatúry ESLP aj kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní, alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie musí byť preto považované za súčasť procesného postupu súdu“.

60. V zmysle § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP súd musí v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje vyššie uvedené náležitosti, je nepreskúmateľné.

61. Z ustanovenia § 387 ods. 3 C.s.p. vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a musí sa tiež v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami strany sporu uvedenými v odvolaní. V tomto smere dovolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 47/2018, ktorý v bode 35 odôvodnenia konštatoval, že „absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama o sebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

62. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že súd prvej inštancie jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril svoje skutkové zistenia úvahy, ako aj právne zhodnotenie sporovej právnej veci s tým, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím doplnil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v bodoch 30. až 36. rozsiahlo zodpovedal otázky žalovaného v 2/ rade nastolené v odvolaní, ktoré sa týkali okrem

iného prevzatia ručiteľského záväzku a existencie takéhoto záväzku, kedy najmä v bode 36. napadnutého rozhodnutia zdôraznil, ako právne posudzoval obsah listiny označenej ako „Ubezpečenie pre predávajúceho“.

63. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými podstatnými (kľúčovými) odvolacími námietkami žalovaného v 2/ rade (§ 387 ods. 3 C.s.p.), čím v posudzovanej veci je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočné a preskúmateľné, z ktorého dôvodu odvolací súd nezaťožil konanie vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. tak, ako to tvrdí dovolateľ.

64. Preto podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaný v 2/ rade mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

65. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalovanému v 2/ rade, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.).

66. Dovolací súd ďalej uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa rozumie otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje, alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C.s.p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

67. Dovolací súd preskúmaním dovolania konštatuje, že v ňom absentuje jednoznačné vymedzenie právnej otázky, ktorú odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne právne posúdil, a túto nie je možné vyvodiť ani z obsahu podaného dovolania (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2020). Jednoznačné vymedzenie právnej otázky, resp. prípadného odklonu odvolacieho súdu od praxe dovolacieho súdu nie je možné vyvodiť ani v zmysle dovolateľom prezentovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/9/2008, sp. zn. 4Obdo/52/2018, na ktoré v podanom dovolaní žalovaný v 2/ rade poukazuje, a s ktorými sa oboznámil aj odvolací súd, nakoľko dovolacia námietka spojená s výkladovými pravidlami právnych úkonov je totožná s tou odvolacou. Rovnako ako v odvolaní, aj v dovolaní žalovaný v 2/ rade namietol, že konajúce súdy sa „výkladovými pravidlami neriadili“ kedy listinný dôkaz označený ako Ubezpečenie pre predávajúceho súdy podľa žalovaného v 2/ rade dopĺňali o náležitosti, menili, dotvárali a dopĺňali jeho obsah tak, aby vyhovoval ich právnemu názoru, resp. že v prípade listiny nazvanej ako Ubezpečenie pre predávajúceho zo dňa 10. novembra 2016 ide ručiteľskú listinu (vyhlásenie v zmysle § 303 Obchodného zákonníka) urobenú a podpísanú žalovaným v 2/ rade, ako fyzickou osobou.

68. Dovolací súd uzatvára, že z dovolacej argumentácie (v tejto časti ohľadom právneho posúdenia totožnej s argumentáciou odvolacou), ani s poukazom na dovolateľom označené rozhodnutia najvyššieho súdu nebolo možné jednoznačne vyvodiť, akú právnou otázkou mali podľa dovolateľa posúdiť konajúce súdy nesprávne, keďže tieto súdy súlade dospeli k záveru, že vzhľadom na diferencovanie subjektov v

ručiteľskom vyhlásení označenom ako Ubezpečenie pre predávajúceho, t.j. vyjadrenie predávajúceho (veriteľa), vyjadrenie kupujúceho (dlžníka) a vyjadrenie zodpovednej osoby ako ručiteľa, t.j. žalovaného v 2/ rade, nemohli súdy dospieť k inému záveru, než len k určítosti ručiteľského vyhlásenia uskutočneného žalovaným v 2/ rade ako fyzickou osobou, ktorá v tom čase bola identifikovaná aj svojim postavením, ktoré mala u dlžníka, a to žalovaného v 1/ rade (kupujúceho) v pozícii konateľa.

69. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., nemožno považovať argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením skutkových zistení a záverov konajúcich súdov.

70. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného v 2/ rade podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/, f/ C.s.p., odmietol.

71. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. s dôrazom na skutočnosť, že žalobcovi žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

72. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok